



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **Ing. Z. J.**
zastoupen JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem
se sídlem U Soudu 363/10, Liberec

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti: **1. J. B.**
a **2. Statutární město Jablonec nad Nisou**
se sídlem Mírové náměstí 19, Jablonec nad Nisou

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. července 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Městský úřad Turnov, odbor dopravní (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „silniční správní úřad“), rozhodnutím ze dne 2. 1. 2020, č. j. X, uložil žalobci v řízení dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen také jen „zákon o pozemních komunikacích“), aby do 90 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí odstranil pevnou překážku v podobě zemního valu vybudovaného na pozemku p. č. XA v katastrálním území X (dále také jen „Pozemek“), a to v místě jeho styku s pozemkem p. č. XB v katastrálním území X. Odstranění má být provedeno do úrovně původního rostlého terénu, který je zřejmý z terénního profilu sousedního pozemku p. č. XC v katastrálním území X.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím toto rozhodnutí potvrdil a odvání žalobce proti němu zamítl.
3. Krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území X, nebude již tedy pro zjednodušení tuto informaci u označení nemovitostí dále v rozsudku uvádět.

II. Obsah žaloby

4. Ve včas podané žalobě vymezil žalobce tři žalobní body.
5. V prvním z nich namítl, že silniční správní úřady obou stupňů vydáním shora uvedených rozhodnutí překročily svoji pravomoc, protože zasáhly jednak do pravomocně skončeného, jednak do dalšího stále probíhajícího správního řízení vedeného před stavebním úřadem.
6. Stavební práce na Pozemku je dle žalobce možno rozdělit do dvou úseků. Prvý z nich byl zakončen pravomocným stavebním rozhodnutím. První stavbou na Pozemku byly totiž zpevněné plochy sloužící k přístupu a příjezdu související s výstavbou žalobcova rodinného domu na jeho pozemku p. č. XB. Tato stavba byla provedena v souladu se stavebním povolením Městského úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 30. 7. 2003, č. j. X, které nabylo právní moci dne 27. 8. 2003 (dále také jen „Stavební povolení“). Dle žalobce tedy část stavby, kterou správní orgány chybně označují za terénní val, je postavena zcela v souladu s citovaným Stavebním povolením a jedná se tak v tomto rozsahu (dále také jen „Základní rozsah“) o legální stavbu.
7. Ohledně druhého úseku stále probíhá stavební řízení. Vzhledem k tomu, že při provádění stavby rodinného domu vznikla nutnost rozšíření rozsahu stavebních úprav Pozemku (dále také jen „Zvýšený rozsah“) a stavba byla ve Zvýšeném rozsahu i reálně provedena, požádal žalobce dne 5. 12. 2005 stavební úřad o vydání dodatečného stavebního povolení právě ve vztahu ke Zvýšenému rozsahu provedených stavebních prací na Pozemku. V rámci tohoto řízení došlo k zaměření Zvýšeného rozsahu stavebních úprav Pozemku, včetně zachycení stavu úprav na Pozemku před jejich zahájením, po realizaci Základního rozsahu a po realizaci Zvýšeného rozsahu.
8. Stavba byla dodatečně povolena nejprve rozhodnutím Městského úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 15. 9. 2006, toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 2. 2007. Silniční správní úřad následně vydal ve věci kladné stanovisko ze dne 18. 4. 2017, v němž uvedl, že na Pozemku je v délce 85 m od ulice Y zpevněná místní komunikace, která dále pokračuje vyježděnými kolejiemi cca 60 metrů k novostavbě rodinného domu žalobce. Dále konstatoval, že v posledním úseku

Pozemku, tedy od novostavby rodinného domu k lesu, nejsou vyjeté žádné koleje a tato část že nikdy nesloužila ke spojení jednotlivých nemovitostí. Silniční správní úřad tedy uzavřel, že v první části Pozemek (85 metrů) vede místní komunikace, ve druhé části (60 metrů) vede veřejně přístupná účelová komunikace a ve třetí části (100 metrů) se již nejedná ani o místní, ani o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Stavba pak byla znovu dodatečně povolena rozhodnutím Městského úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 29. 8. 2007, toto rozhodnutí však bylo opět zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 2. 2008. Od té doby je toto správní řízení přerušeno.

9. Silniční správní úřad následně dne 10. 12. 2008 pod č. j. X vydal rozhodnutí, v němž konstatoval, že na Pozemku nikdy nebyla a není místní komunikace a současně vyslovil souhlas se stavebními úpravami Pozemku ve Zvýšeném rozsahu. Uvedl, že vyježděná cesta na Pozemku vedla vždy maximálně k pozemku p. č. XD (kam byla prodloužena při stavbě rodinného domu) a dále sloužila maximálně pěším (a to ještě částečně po vedlejším pozemku). Až provedením stavebních úprav Pozemku byl umožněn bližší příjezd vozidel k pozemku p. č. XE, který do té doby nebyl možný.
10. Žalobce tedy tuto žalobní námitku ukončil tvrzením, že pokud ohledně části stavby spočívající ve Zvýšeném rozsahu stavebních úprav Pozemku dosud běží stavební řízení o dodatečném povolení této stavby, silniční správní úřady nemají pravomoc posoudit tuto stavbu jako překážku na pozemní komunikaci a rozhodnout o jejím odstranění.
11. Ve druhé žalobní námitce žalobce navázal tím, že s ohledem na shora uvedené to, co silniční správní úřad označuje jako zemní val, je stavba ve formě stavebních (terénních) úprav Pozemku, z nichž část byla pravomocně povolena, ohledně části je stále vedeno neschválené stavební řízení o dodatečném povolení stavby. Předmětem řízení je tak stavba ve formě stavebních úprav Pozemku, nejedná se tedy o překážku na pozemní komunikaci. Odstranění takové stavby může nařídít pouze stavební úřad, nikoliv silniční správní úřad. Dodal, že ta část Pozemku, které se toto řízení týká, je určena toliko pro pěší a není na ní ani teoreticky možný z důvodu sklonu provoz motorových vozidel. To, co silniční správní úřad označil za překážku, pak pěšímu provozu na této části Pozemku nebrání.
12. Ve třetím žalobním bodu nastolil žalobce otázku, zda se na Pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv. V souvislosti s tím odkázal na shora citované závěry silničního správního úřadu plynoucí z jeho vyjádření ze dne 18. 4. 2017. Tedy, že část Pozemku od pozemku p. č. XB k lesu nikdy znaky veřejně přístupné účelové komunikace nenaplňovala. Podle žalobce ani nemohla, což by bylo zřejmé, pokud by ve věci silniční správní úřad nařídil místní šetření a nerozhodoval od stolu. Pozemek je totiž v této části opravdu výrazně svažité. Dostupnost k pozemku p. č. XB vozidlem byla zajištěna jen stavebními úpravami Pozemku provedenými žalobcem. Nikdy před tím, ani nyní, nebylo a není možné dostat se na pozemek p. č. XE v tomto katastrálním území vozidlem. Maximálně tak pěšky a to ještě s velkou opatrností z důvodu sklonu a absence jakékoliv vyšlapané cesty. Tato část Pozemku tedy dle žalobce žádný ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace nenaplňuje.
13. Není na ní zřetelná komunikace v terénu, a to nikoliv v důsledku stavební činnosti žalobce. Tuto část Pozemku užívali pouze pro pěší přístup ke svému pozemku p. č. XE manželé B. a to sporadicky, v posledních letech pak vůbec. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, kdy a jak měl vlastník Pozemku – Statutární město Jablonec nad Nisou -

věnovat Pozemek k užívání veřejnosti. Pokud k tomu někdy došlo, pak jen pro pěší účely.

14. Poukázal rovněž na absenci veřejného zájmu, který dle jeho názoru nemůže být pokryt souhlasem vlastníka s obecným užíváním komunikace. Pokud pak žalovaný uváděl, že Pozemek je jako přístupová cesta užíván Lesy ČR, pak se jedná o informaci nepřesnou a zastaralou. Lesy ČR už v současné době vlastníky okolních pozemků nejsou a nikdo jiný okolní louky k vjezdu do lesa nevyužívá. Ostatně i ze sdělení Statutárního města Jablonec nad Nisou ze dne 20. 6. 2018 plyne, že vzhledem ke sklonu Pozemku se tento nedal k přístupu k lesním pozemkům dříve ani nyní využít. Důkazem o užívání Pozemku veřejností pak dle žalobce nemůže být ani skutečnost spočívajícího v umístění dopravního značení. K tomu došlo v minulosti na jeho žádost a náklady, protože chtěl, aby bylo jasné, že komunikace končí u jeho domu a dále se po ní nedá jet. Za zcestné považoval i tvrzení žalovaného, že nutnou obsluhu vyžaduje i rekreační objekt (chatička) na pozemku p. č. XE. Tento objekt byl a je černou stavbou, která navíc již téměř zanikla. Za hranicí s pozemkem p. č. XB se navíc nachází biokoridor, který jakoukoliv výstavbu vylučuje.
15. Pokud jde o komunikační potřebnost, žalobce uvedl, že není pravdou, že by manželé B. ztratili přístup na ostatní komunikace, neboť pěší přístup ke svému pozemku mají ze všech stran zachován, jako tomu bylo vždy. Pěší přístup k němu je pak možný i z druhé strany z údolí.
16. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
17. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah žaloby, který je ostatně účastníkům řízení i osobám na něm zúčastněným dobře znám.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

18. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť pozemní komunikace na Pozemku ve vlastnictví Statutárního města Jablonec nad Nisou je dle jeho názoru komunikací, která má sloužit veřejnosti k napojení nemovitostí na silniční síť a obsluze pozemků. Žalobce na ni umístil pevnou překážku v podobě zemního valu za účelem vytvoření lepšího přístupu ke své nemovitosti a parkování v její blízkosti. Nevzal však v potaz komunikační potřeby jiných osob, které komunikaci na Pozemku užívají.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

19. Předně nutno konstatovat, že písemné vyjádření v soudním řízení podal z osob zúčastněných na řízení pouze J. B., Statutární město Jablonec nad Nisou této možnosti nevyužilo.
20. Ten konstatoval, že pozemek p. č. XE koupili v roce 2002 od předchozího vlastníka V. B. jako zahradu. Tento pozemek vznikl rozdělením původní parcely č. XE na část, která jim byla prodána, a na část, která byla sloučena s pozemkem p. č. XB, na níž původní majitel stavěl dům. V řízení o oddělení pozemku bylo povinně zkoumáno zabezpečení přístupu k oddělenému pozemku, což bylo zajištěno z veřejné komunikace na Pozemku.
21. Poté, co sousední pozemek p. č. XB koupil žalobce, začal na něj navážet značné množství zeminy a vytvořil zde 5 až 7 metrů vysoké zemní těleso, což odůvodňoval lepším

rekreačním využitím svého pozemku. Tato skutečnost zásadním způsobem změnila konfiguraci terénu, na pozvolném svahu vznikl strmý val nepříznivě ovlivňující jejich pozemek. Kromě toho zavezl žalobce po těchto nepovolených terénních úpravách několikametrovým pevným valem i veřejnou cestu na Pozemku zajišťující jediný přístup k jejich pozemku.

22. Již 18. 8. 2005 se proto se svojí manželkou obrátil na Městský úřad v Jablonci nad Nisou. Tento okamžik považuje za zahájení řízení ve věci odstranění provedených terénních úprav. V něm bylo zjištěno, že jde o terénní úpravy provedené bez povolení stavebního úřadu. Všechna další správní řízení zahájená poté proto osoba zúčastněná na řízení považuje pro překážku litispendence za nulitní, ke kterým z toho důvodu nelze přihlížet. Ostatně jednalo se podle ní o 14 let trvající nepřehlednou změť chaotických řízení. V nich bylo prokázáno, že Pozemek byl veřejnou komunikací. Byla ale vedena tak, aby bylo za každou cenu vyhověno žalobci. Poukázala rovněž na to, že případem se zabýval i Veřejný ochránce práv. Provedené terénní úpravy nebyly realizovány v dobré víře žalobce ve Stavební povolení, několikametrový val na Pozemku je tak pevnou překážkou na veřejné komunikaci.

V. Jednání soudu

23. Při jednání soudu dne 29. 9. 2021 zůstali účastníci řízení i osoba na něm zúčastněná J. B. na svých stanoviscích.
24. Byly provedeny důkazy listinami tvořícími přílohy žaloby na č. l. 31 – 80, a to přestože řada z nich je obsahem správního spisu.
25. K dotazu předsedy senátu zástupce žalobce sdělil, že nad rámec výše provedených důkazů navrhoval ještě, aby si soud vyžádal spis MÚ Jablonec nad Nisou, č. j. X a spis téhož úřadu č. j. X. Na provedení těchto důkazů však netrvá. Uvedený návrh byl učiněn pouze z opatrnosti, protože podstata těchto správních spisů vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu a jemu nadřízenému správnímu orgánu, které přiložil jako přílohy k žalobě a které byly jako důkaz provedeny.
26. Naopak setrval na návrhu na provedení důkazu místním šetřením.
27. Dále byly provedeny důkazy fotodokumentací předloženou žalobcem, která zachycuje současnou podobu předmětné lokality.
28. K dotazu soudu sdělila osoba zúčastněná na řízení J. B., že pozemek p. č. XE od roku 2005 neužívají a to právě v důsledku toho, že k němu nemají zajištěn přístup, neboť to znemožňuje v té době vybudovaný zemní val. Uvedl také, že na pozemku p. č. XE nebyl nikdy žádný rekreační objekt, byl tam určitý přístřešek, který je dnes již v dezolátním stavu, jak je zachyceno na předložených fotografiích. Dále uvedl, že jiný přístup ke svému pozemku nemají.
29. Žalobce naopak argumentoval tím, že k pozemku je možné se pěším způsobem dostat přes les, od komunikace, která se pod ním nachází. Podle něho se jedná zhruba o 150 metrů. Dle osoby zúčastněné na řízení taková cesta fakticky vůbec neexistuje, není tam ani vyšlapaná pěšina, je to krpál, do kterého se nedá vyjít. Dále dodal, že když žalobce od pana B. rodinný dům kupoval, tak ten již byl prakticky hotov, zcela hotovy pak byly terénní úpravy. Vše, co tam poté žalobce realizoval, bylo již nad rámec Stavebního povolení.

30. Soud rozhodl, že navržený důkaz místním šetřením proveden nebude a to z důvodu, že to soud nepovažuje pro posouzení věci za důvodné a relevantní. K tomu ještě v podrobnostech níže.
31. V závěrečném návrhu zástupce žalobce konstatoval, že v případě, kdy výsledkem stavebního řízení o dodatečném povolení stavby může být naprostá legalizace stavby, kterou žalovaný označuje jako zemní val, nelze proti tomu rozhodnout v souběžně běžícím správním řízení o odstranění pevné překážky. Výsledkem by pak mohla být dvě rozhodnutí správních orgánů jdoucí zcela proti sobě. Je třeba i poukázat na skutečnost, že v rámci stavebního řízení stavební úřad zjišťuje stanovisko silničního správního úřadu, a tudíž sám musí řešit zde probíranou otázku.
32. Dále žalobce namítl svůj nesouhlas s tím, že by se na nezpevněné části Pozemku měla nacházet veřejně přístupná účelová komunikace. Tato komunikace se zde nenacházela ani v minulosti. Ohledně této části pozemku pak není splněna ani jedna ze 4 základních podmínek existence účelové komunikace. Komunikace není zřetelná v terénu, není obecně užívána veřejností, byla věnována toliko pěšímu užívání a toto pěší užívání má zjevnou komunikační náhradu z druhé strany od lesa. Rovněž namítl, že stavba terénních úprav není a nemůže být v tomto případě pevnou překážkou ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, neboť část této stavby je již legálně zřízena a o zbývajících částech probíhá stavební řízení.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

33. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
34. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
36. Krajský soud se rozhodl nejprve vypořádat třetí (poslední) žalobní námitku, v níž žalobce zpochybnil závěry správních orgánů, že se na Pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Tuto otázku si totiž musely správní orgány v řízení dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích o odstranění pevných překážek z pozemní komunikace vyhodnotit jako první (předběžnou).
37. V souvislosti s tím ovšem pokládá za potřebné a užitečné nejprve shrnout relevantní právní úpravu a judikaturu správních i civilních soudů týkající se dané problematiky.

38. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (srovnej § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dle odst. 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.
39. Podle ustanovení § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která *slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.
40. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, jak jsou vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona.
41. První dva znaky účelové komunikace tak definuje zákon o pozemních komunikacích. Jsou to 1) zřetelná (v terénu patrná) cesta určená k užití vozidly a chodci pro účel dopravy a 2) spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo sloužící k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků.
42. Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude veřejně přístupná účelová komunikace existovat pouze se souhlasem vlastníka. Tento závěr vyplývá z dosavadní judikatury civilní i správní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2191/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, a nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06), která navazuje již na rozhodovací praxi předválečného Nejvyššího správního soudu. Ten mimo jiné dovodil, že „[p]ozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznati za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen a dále především z toho, že toto užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby.“ (Boh A 10017/32).
43. Co se týče „kvality“ souhlasu vlastníka, ten může být buď výslovný, či konkludentní. Jestliže však vlastník se zřízením účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace, které nemůže být vyloučeno jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právními nástupci (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006,

sp. zn. 22 Cdo 1173/2005). Jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto *nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas*, jde o účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník *strpěl užívání pozemku* jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání. Pokud vznikne účelová komunikace, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku - účelové komunikace, tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít. Výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze případy, kdy nedochází k převodu mezi soukromými subjekty, ale kdy je komunikace nabývána od veřejnoprávní korporace – zde nelze souhlas bez dalšího presumovat (nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 - 66).

44. Druhou judikatorně dovozenou podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Existují-li tedy jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.
45. A nyní již ke konkrétnímu posouzení důvodnosti této žalobní námitky.
46. Žalobce tvrdil, že se na Pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace pouze v jeho části od ulice Y po nájezd na pozemek p. č. XB. Stran části Pozemku od konce jeho hranice s Pozemkem p. č. XB směrem dolů k lesu (zhruba 80 m) však dle žalobce není a nikdy nebyl naplněn ani jeden ze čtyř shora vymezených znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Krajský soud však z důvodů níže rozvedených dospěl k závěru zcela opačnému.
47. Pokud jde o první znak, tedy zřetelnost a patrnost komunikace v terénu, vyplynulo z výsledků místních šetření, že již v uplynulých letech na části Pozemku od konce jeho hranice s Pozemkem p. č. XB směrem dolů k lesu nebyla komunikace patrná. Již v době těchto místních šetření se jednalo o zarostlou louku, bez náznaku např. vyježděných klejí či vyšlapané cesty. Toto zjištění podporuje i fotodokumentace zachycující současný stav této části Pozemku, kterou předložil žalobce při jednání soudu.
48. Správní orgány si však zcela správně položily otázku, co je příčinou tohoto stavu. A dospěly k závěru, že výlučně protiprávní jednání žalobce.
49. Ani ten totiž nerozporoval, že v roce 2005 provedl na Pozemku Stavebním povolením nepovolené terénní úpravy ve Zvýšeném rozsahu. Evidentně tedy nejednal v dobré víře, byl si tohoto protiprávního jednání vědom. V důsledku těchto terénních úprav vznikl zeminový val, jehož sklon užívání této části Pozemku ať už pro průjezd vozidel, ale i pro pěší průchod, vyloučil (k tomu ještě v podrobnostech níže).
50. Není pochyb o tom, že právě důsledkem této nepovolené činnosti žalobce došlo na této části Pozemku k faktickému zániku zřetelnosti cesty v terénu, neboť její dosavadní uživatelé ji v důsledku toho již běžným dosavadním způsobem užívat nemohli (viz vyjádření osoby zúčastněné na řízení J. B. při jednání soudu).
51. Na základě těchto zjištění správní orgány vyhodnotily, že ačkoliv v době jejich rozhodování cesta na této části Pozemku patrná v terénu nebyla, je nutno vycházet ze stavu Pozemku před realizací shora zmíněných nepovolených terénních úprav, tedy ze

stavu před rokem 2005, kdy došlo k protiprávnímu žalobcovu jednání. Tento přístup je dle soudu jediné správný, protože vychází ze staré právní zásady, že z bezpráví právo vzniknout nemůže (*ex iniuria ius non oritur*).

52. Silniční správní úřad se dané otázky věnoval na str. 4-5 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Na jejich závěry krajský soud v podrobnostech odkazuje a vyslovuje s nimi souhlas. Z důkazů založených ve správním spise (snímky katastrálních map, výpisy z evidence nemovitostí a katastru nemovitostí, fotodokumentace Pozemku z roku 2005, sdělení Lesů České republiky s. p. ze dne 9. 10. 2009 k užívání Pozemku, protokol o místním šetření ze dne 27. 11. 2019) je zřejmé, že cesta na Pozemku byla před rokem 2005 v terénu patrná. Jako pozemní komunikace byl Pozemek užíván v celé délce, přestože v části od pozemku p. č. XB dolů k lesu s největší pravděpodobností zejména k pěšimu průchodu. Jak již judikoval zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2014, č. j. 30 A 104/2012-38, existence zřetelnosti cesty v terénu musí být posuzována vždy individuálně. Nutný předpokladem zřetelnosti cesty v terénu nemusí být vždy existence vyjetých kolejí či vyšlapané stezky. Je nutno zohlednit rovněž vlastnosti posuzovaného pozemku, např. jeho tvar či polohu ve vztahu k sousedním pozemkům. V posuzované věci nemá krajský soud ať už s ohledem na shora uvedené důkazy, tak s přihlédnutím k tvaru Pozemku a jeho umístění v terénu žádnou pochybnost o tom, že i ta jeho část nacházející se pod zeminovým valem byla před jeho vybudováním v terénu dobře patrná a tento znak veřejně přístupné účelové komunikace je tak z toho důvodu nutno považovat za naplněný.
53. Není také sporu o tom, že cesta po Pozemku sloužila coby komunikační spojení nemovitostí. Pozemek je několik desítek metrů dlouhý a několik metrů široký pás vedoucí od místní komunikace Y podél několika pozemků (pozemek p. č. XD, pozemek p. č. XB a pozemek p. č. XE) a umožňující přístup k nim, jakož i k níže položeným lesním pozemkům.
54. Tímto konstatováním se krajský soud posouvá k posouzení třetího znaku veřejně přístupné komunikace, tedy k otázce existence souhlasu vlastníka Pozemku, přes který shora popsaná komunikace vede, s jejím veřejným užíváním. Souhlas vlastníka je navíc tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace, u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob, tj. veřejnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14).
55. Jak uvedl silniční správní úřad na str. 6-7 svého rozhodnutí, Pozemek je dnes ve vlastnictví Statutárního města Jablonec nad Nisou, v katastru nemovitostí je veden se způsobem využití – ostatní komunikace. Coby cesta byl Pozemek zapsán již v pozemkové knize. Dne 5. 6. 1970 tehdejší Městský národní výbor v Jablonci nad Nisou žádal Středisko geodézie v Jablonci nad Nisou o zápis pozemních komunikací do evidence nemovitostí, včetně dnešního Pozemku. Tehdy byl Pozemek ve vlastnictví státu, městský národní výbor jej měl ve správě.
56. Z uvedených důkazů je dle krajského soudu zřejmé, že na Pozemek je nutno nahlížet jako na cestu existující tzv. od nepaměti (jako cesta byl veden již v pozemkové knize). Potom ovšem s ohledem na shora uvedené není nutné, aby byl prokázán souhlas některého z předchozích vlastníků Pozemku s tím, že může být jako veřejný užíván. Naopak, pro posouzení dané otázky je relevantní, zda vlastník Pozemku v minulosti, kdy cesta po něm začala být veřejně užívána jako účelová komunikace, s tímto nevyjádřil

- kvalifikovaný nesouhlas. Pokud existence takového nesouhlasu nebyla prokázána, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí pak, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání.
57. Že by k takovému aktivnímu jednání ze strany vlastníka Pozemku v minulosti došlo, netvrdil ani žalobce. Ostatně právě jemu se existence veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku hodila, neboť mu v podstatě umožnila výstavbu domu a garáže na pozemku p. č. XB. Z provedených důkazů neplyne, že by část Pozemku od hranice s pozemkem p. č. XB dolů k lesu měla v minulosti jiný právní režim, než zbývající část Pozemku, jehož veřejnou přístupnost žalobce nikdy nezpochybnil.
58. Naopak, ze shora citovaného projevu vůle Městského národního výboru v Jablonci nad Nisou z roku 1970 plyne, že ten coby představitel tehdejšího vlastníka Pozemku o způsobu jeho užívání (tedy coby veřejně přístupné komunikace) věděl a plně s ním souhlasil, což dokládá jeho snaha, aby tato skutečnost byla zřejmá i z tehdejší evidence nemovitostí. A naposledy – i po přechodu vlastnického práva k Pozemku na Statutární město Jablonec nad Nisou tento vlastník prostřednictvím své rady dne 19. 1. 2017 deklaroval, že Pozemek slouží k veřejnému užívání.
59. Není tedy pochyb o tom, že nebyla prokázána existence aktivního jednání žádného ze známých vlastníků Pozemku, která by směřovala k tomu, aby Pozemek nebyl veřejně užíván. A že se tak veřejností, tedy nikým a nijak neomezenou množinou fyzických či právnických osob, v minulosti dělo, má krajský soud rovněž za prokázané. Odkazuje v tomto směru nejenom na shora uvedenou deklaraci rady Statutárního města Jablonec nad Nisou z 19. 1. 2017 (z níž plyne, že i dnes vlastník Pozemku souhlasí s jeho užíváním veřejností), ale rovněž na správními orgány opakovaně zmiňovaná vyjádření Lesů České republiky, s. p., z 9. 10. 2009 a 24. 10. 2014 (Pozemek byl jimi opakovaně po řadu let užíván k přístupu k lesním pozemkům pod ním) a na výpisy z evidence nemovitostí a katastru nemovitostí. Irelevantním se pro posouzení této otázky jeví skutečnost, že dnes je počet uživatelů Pozemku v celé jeho délce nižší než byl dříve (např. nový vlastník lesních pozemků pod ním - Statutární město Jablonec nad Nisou - jej již dle svého vyjádření z 20. 6. 2018 k tomu účelu s ohledem na sklon terénu nevyužívá). Ostatně - Pozemek v důsledku protiprávně vybudovaného zeminového valu takto být užíván v posledních fakticky ani nemohl.
60. Posledním, čtvrtým, znakem veřejně přístupné účelové komunikace je existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.
61. Z protokolů o místních šetřeních na místě samém, včetně toho posledního z 27. 11. 2019, vyplynulo, že správní orgány neshledaly, že by k pozemku p. č. XE vedla jiná cesta, než přes Pozemek. O žádné variantní přístupové cestě nebyla ve správním řízení zmínka. Žalobce v žalobě zmínil toliko, že manželé B. mají ke svému pozemku p. č. XE pěší přístup „i z druhé strany údolí“. Při jednání soudu upřesnil, že se ke svému pozemku mohou dostat přes les, od komunikace, která se pod ním nachází. Jde podle něho zhruba o 150 metrů. Dle osoby zúčastněné na řízení J. B. ale taková cesta ve skutečnosti vůbec neexistuje, není tam ani vyšlapaná pěšina, je to „křpál, do kterého se nedá vyjít“.
62. Krajský soud náhledem do pozemkové mapy ověřil, že nejbližší spojnice od místní komunikace k pozemku p. č. XE by vedla přes Harcovský potok, dále přes pozemky p. č. XF (trvalý travní porost), XG (lesní porost) a XH (lesní porost). Poslední dva z uvedených pozemků jsou ve vlastnictví Statutárního města Jablonec nad Nisou (viz

jeho vyjádření z 20. 6. 2018). Z pozemkových map (ani z jiných důkazů; netvrdí to ani žalobce) neplyne, že by přes tyto pozemky vedla nějaká cesta, byť pro pěši, která by byla veřejně přístupná. Nebylo prokázáno, resp. nikdo netvrdil, že by na těchto pozemcích existovalo omezení spočívající např. ve služebnosti chůze pro manžele B.. Existence variantní (náhradní) přístupové cesty vyplývá z předpokladu, že je uskutečnitelná v první řadě po stránce právní. Takovou možnost ale manželé B. evidentně nemají, ke svému pozemku p. č. XE by se museli dostávat přes cizí pozemky, bez právního titulu k tomu je oprávnujícím. Navíc takový přístup zřejmě není s největší pravděpodobností ani reálný s ohledem na konfiguraci terénu. Pokud by tomu bylo jinak, jistě by žalobce ve správním řízení takovou alternativou argumentoval. Stejně tak správní orgány, kterým by taková možnost s ohledem na znalost dané lokality rovněž musela být známa, by se takovou variantní přístupovou cestou bezpochyby zabývaly. Z jejich opakovaných jednoznačných vyjádření při šetření na místě o neexistenci náhradní přístupové cesty je však zřejmé, že se tomuto znaku veřejně přístupné účelové komunikace sice věnovaly, ale se závěrem, že taková možnost reálně vůbec nepřichází v úvahu.

63. Krajský soud je tedy toho názoru, že Pozemek všechny zákonem a soudní judikaturou vyžadované znaky pro vznik a existenci veřejně prospěšné účelové komunikace, jak byly shora popsány, splňuje. Na těchto závěrech nebyl způsobilý ničeho změnit ani obsah svědecké výpovědi svědka B., původního vlastníka pozemku p. č. XB i pozemku p. č. XE, jehož se žalobce tolik dovolával. Je pravdou, že s tímto důkazem se správní orgány výslovně ve svých rozhodnutích nevypořádaly, důvodem byla zřejmě skutečnost, že skutečnosti z něho vyplývající neseznaly pro posouzení věci natolik relevantními, aby jim věnovaly samostatnou pozornost. Svědek totiž pouze potvrdil shora jinými důkazy prokázanou skutečnost, že Pozemek v době před prodejem shora uvedených pozemků žalobci a manželům B. mohl být a byl užíván pouze k pěšimu průchodu, že po této části Pozemku nemohla jezdit motorová vozidla. To samozřejmě nevylučuje fakt, že Pozemek byl i v této části sjízdný lesní technikou, jak plyne z vyjádření Lesů České republiky, s. p., a že k těmto účelům byl v letech 1997 až 2009 užíván. Ani to nic nemění na faktu, že i komunikace určená toliko pro chůzi osob může být rovněž veřejně přístupnou účelovou komunikací, pokud splňuje její znaky (k tomu ještě v podrobnostech níže). Pro rozhodnutí o předmětu řízení tak tento důkaz zásadní význam nemá. Procesní pochybení správních orgánů spočívající v nevypořádání se s uvedeným důkazem tedy nelze shledat natolik intenzivní vadou řízení, aby mohla ve svém důsledku způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé.
64. K závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku dospěl krajský soud spolehlivě a jednoznačně na základě důkazů, které provedly správní orgány v průběhu správního řízení, mezi něž patřilo i opakované ohledání předmětné lokality. Nebyl tedy důvod doplňovat řízení důkazem spočívajícím v provedení místního šetření ze strany soudu, jak navrhoval žalobce. Provedení tohoto důkazu by na shora uvedených závěrech krajského soudu nebylo způsobilé ničeho změnit. Zvláště za situace, kdy žalobce při jednání soudu doložil fotodokumentaci zachycující současný stav dané lokality včetně dotčené části Pozemku a těmito fotografiemi provedl soud důkaz.
65. V návaznosti na to vyhodnotil krajský soud důvodnost zbývajících žalobních námitek (tedy prvé a druhé dle struktury žaloby).
66. Krajský soud předně konstatuje, že poté, co byl rozhodováním ve věci pověřen Městský úřad Turnov coby silniční správní úřad, postupoval správně, pokud zastavil do té doby

řadu let bez hmatatelného výsledku probíhající správní řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, konkrétně o určení, zda se na Pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích či nikoliv, a pokud v podstatě současně zahájil řízení o odstranění pevných překážek z Pozemku ve smyslu § 29 odst. 3 téhož zákona, v rámci něhož si otázku povahy Pozemku posoudil jako předběžnou otázku. A to z důvodu znění § 142 odst. 2 správního řádu, podle něhož není na místě vést řízení o určení právního vztahu mimo jiné, jestliže může správní orgán tuto otázku řešit v rámci jiného správního řízení.

67. Silniční správní úřad pak nepochybil ani v tom, že správní řízení o odstranění pevných překážek z veřejné komunikace dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích zahájil a toto řízení ukončil rozhodnutím o věci samé za situace, kdy již od prosince 2005 probíhá u stavebního úřadu na základě žádosti žalobce řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu stavebního zákona, a to stran Zvýšeného rozsahu stavebních úprav nad rámec Stavebního povolení. Nedošlo tím k překročení jeho pravomoci, jak namítá žalobce.
68. S ním lze souhlasit snad pouze v tom, že pokud je pevná překážka na komunikaci současně stavbou či terénní úpravou, které vyžadují povolení podle stavebního zákona a které byly vybudovány bez takového povolení, měl by to být v první řadě stavební úřad, kdo odstranění takové stavby dle příslušných ustanovení stavebního zákona nařídí. V dané věci však stavební úřad již 21. 4. 2008 řízení o dodatečném povolení stavby týkající se Zvýšeného rozsahu přerušil a evidentně tak vyčkává, jak otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku a otázku odstranění pevných překážek z ní posoudí silniční správní úřad.
69. Silničnímu správnímu úřadu proto nelze vytýkat, že o těchto otázkách vedl správní řízení a v něm rozhodl. Jinak by totiž mohlo dojít k patové situaci, kdy by ve věci nerozhodoval ani jeden z těchto správních orgánů, tedy ani stavební úřad ani silniční správní úřad. A to by byla situace jistě zcela nežádoucí a nepřípustná.
70. Naopak, vyloučena by nebyla situace, kdyby řízení o odstranění pevné překážky z veřejné komunikace, která je současně nepovolenou stavbou, vedly souběžně oba tyto úřady. Každý z nich totiž hájí jiný veřejný zájem. Pokud tedy v posuzované věci probíhá řízení o dodatečném povolení stavby terénních úprav na Pozemku ohledně jejich Zvýšeného rozsahu, nepředstavuje tato skutečnost překážku litispendence ve vztahu k řízení o odstranění pevných překážek z veřejné komunikace vedenému silničním správním úřadem. Takové řízení by dle krajského soudu mohl silniční správní úřad vést dokonce i za situace, pokud by stavební úřad stavbu, která by tvořila pevnou překážku na veřejné komunikaci ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, chybně povolil a takové rozhodnutí by již z různých důvodů nebylo možné zrušit.
71. Žalobní námitku, že ohledně části stavby spočívající ve Zvýšeném rozsahu stavebních úprav Pozemku běží dosud řízení o jejím dodatečném povolení, a z toho důvodu že silniční správní úřad neměl pravomoc rozhodnout o odstranění této části stavby, kterou sám vyhodnotil jako pevnou překážku na pozemní komunikaci, tedy krajský soud shledává nedůvodnou.
72. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani obsahy stavebním úřadem vydaných rozhodnutí o dodatečném povolení stavby terénních úprav ve Zvýšeném rozsahu (vydaných do doby přerušení řízení o dodatečném povolení stavby), neboť ta byla

v odvolacích řízeních opakovaně nadřízeným správním orgánem zrušena. Stejně tak jsou zcela irelevantní rozhodnutí silničního správního úřadu (dokud jím byl Městský úřad Jablonec nad Nisou) vydaná v řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu ohledně povahy Pozemku. I ta totiž byla všechna odvolacím orgánem zrušena a věc byla následně postoupena k vyřízení Městskému úřadu Turnov. Bez významu jsou i Městským úřadem v Jablonci nad Nisou z pozice silničního správního úřadu vydaná stanoviska v rámci řízení o dodatečném povolení stavby ohledně povahy Pozemku.

73. Ze stejných důvodů není oprávněná ani druhá žalobní námitka, která s tou první byla úzce spojena. Přestože předmětem řízení dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích jsou stavební (terénní) úpravy Pozemku, nemění to nic na oprávnění silničního správního úřadu vyhodnotit je jako nepovolené pevné překážky ve smyslu citovaného ustanovení, pokud taková kritéria splňují. Pevnou překážkou jsou veškeré předměty umístěné na pozemní komunikaci, pokud se nejedná o povolené dopravní značky nebo zařízení (§ 29 odst. 1 téhož zákona). Jedná se o takové předměty, které zužují nebo fakticky mění profil komunikace natolik, že omezují její dosavadní obecné užívání. Bez významu zůstává, pokud by pozemní komunikace měla sloužit pouze k pěšímu užívání. Žalobce totiž opakovaně argumentoval tím, že závěrečná část Pozemku od konce jeho hranice s pozemkem p. č. XB dolů k lesu (zhruba 80 m) pokud někdy k obecnému užívání sloužila, tak pouze pro pěší. To však nic nemění na tom, že se může jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci dle § 7 zákona o pozemních komunikacích. Zda je přístup na účelovou komunikaci omezen jen pro pěší, ovšem není posuzováno v řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu ani v řízení dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, ale v řízení o žádosti vlastníka účelové komunikace o úpravu nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
74. V posuzované věci považuje krajský soud za rozhodné skutečnosti vyplývající z obsahu správního spisu, zejména z protokolů o místním šetření (poslední z 27. 11. 2019) a z provedené fotodokumentace. I kdyby vycházel z předpokladu, že shora zmíněný úsek Pozemku od konce jeho hranice s pozemkem p. č. XB dolů k lesu skutečně v minulosti umožňoval pouze pěší průchod, terénní úpravy ve Zvýšeném rozsahu provedené žalobcem bez povolení nad rámec Stavebního povolení i pěší užívání Pozemku fakticky znemožňují. V důsledku nich totiž vznikl zeminový val s ostrým terénním zlomem, pod nímž je sklon Pozemku natolik prudký, že pěší průchod, který byl zcela nepochybně možný před provedením těchto úprav, kdy sklon Pozemku kopíroval přirozený sklon okolního terénu, již nepřichází v úvahu. Z fotodokumentace je zřejmé, jak obtížně osoba na takto vytvořeném svahu stojí, jak stěží udržuje stabilitu, jak je pohyb na svahu o takovém sklonu náročný a namáhavý. Krajský soud v tomto směru v podrobnostech odkazuje i na závěry správních orgánů obsažené v odůvodnění jejich rozhodnutí (viz např. str. 7-8 prvoinstančního správního rozhodnutí) a ve shodě s nimi je i on názoru, že na Pozemku byla prokázána existence pevné překážky ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích. Za takové situace nemohl silniční správní úřad rozhodnout jinak, než nařídit její odstranění, bez ohledu na to, jaké investice si to bude ze strany žalobce coby původce této pevné překážky vyžadovat.
75. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány obou stupňů (neboť na obě jejich rozhodnutí je nutno nahlížet jako na jeden celek) dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a dospěly i ke správným závěrům právním.

76. Krajský soud tak žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal proto žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII. Náklady řízení

77. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.
78. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Osoba zúčastněná na řízení J. B. se navíc při jednání soudu této náhrady výslovně vzdala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. září 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

